

Posudek vedoucího diplomové práce

Jiří Hofman:

Pěstování sousedských vztahů

Jiří Hofman si za téma své diplomové práce zvolil komunitní zahradu Prazelenina. Vybral si téma zajímavé, které zapadá do zaměření Katedry sociální a kulturní ekologie. Svoji práci vypracoval samostatně a to až do té míry, že ji se mnou, jako vedoucím práce, konzultoval pouze jednou a s konečnou verzí jsem měl tak mu možnost se seznámit až po odevzdání práce.

Práce obsahuje pouze 46 stran bez literatury a příloh, takže nedosahuje rozsahu (80 stran), který se zpravidla od diplomových prací očekává. Na druhé straně je ale práce napsaná pěkným a kultivovaným jazykem a dobře se čte.

Práce má klasickou a logickou strukturu – úvod, teoretickou a empirickou část a závěr. V úvodu autor seznamuje čtenáře s důvody volby tématu, se svými očekáváními a se strukturou práce. V úvodu také nastiňuje teoretický rámec, skrze který k výzkumu komunitní zahrady autor přistupuje. Chybí však jasně definovaný a popsany výzkumný problém či výzkumná otázka. To se čtenář dozví až na straně 21 v praktické části.

Určitá „podměrečnost“ práce se pak naplno projevuje v teoretické části. Ta v podstatě obsahuje pouze pasáže o urban gardeningu a jeho historii a to v podstatě pouze z jednoho zdroje (Lawson). Rešerše stávajícího stavu poznání je jen povrchní a chybí tam například práce Mikovcové (Lidé města 17(1), 2015). Pokud ale chtěl autor zkoumat, jak se projevuje individualizace a komodifikace v komunitní zahradě Prazelenina, tak necelé dvě stránky na toto téma v teoretické části považují za hodně malý prostor tomuto věnovaný. A opět autor vychází v podstatě z jediného zdroje (Librová). Když se odkazuje na Lazzarata, tak tam chybí zdroj.

V praktické části autor nejdříve popisuje metodu svého výzkumu. Při volbě výběru respondentů autor kombinoval různé metody a jednou byl i záměrný výběr. Autor píše, že se zaměřil na, kteří měli svůj pěstební prostor zanedbaný, protože byli cenným zdrojem informací. To nezpochybňuji, jen by stálo za podrobnější vysvětlení, v čem ta zajímavost pro

autora spočívala. Na obecné rovině autor metodu zvládl a uvědomuje si také limity jím zvolené kvalitativní výzkumné strategie a je dobře, že to do práce zařadil. Jen by možná bylo lepší, kdyby namísto obecné roviny limitů kvalitativního výzkumu, reflektoval na osobnější rovině, s čím on sám a jak konkrétně zápolil.

Podobně „podměrečná“ jako teoretická část je pak i ta analytická. Autor naznačil, že má spoustu zajímavého materiálu, s kterým dokáže i pracovat, bohužel však je tato část popisná a na slibovanou komodifikaci a individualizaci nedošlo. Analytická část není provázaná s teorií, což se ale nelze divit, když samotná teoretická část příliš „teoretické výzbroje“ autorovi neposkytla. Autor tak v analytické části pouze naznačil co by to bývalo bylo, kdyby mu ta bylo zbývalo více času.

V závěru autor přináší svá zjištění, která jsou ale někdy až příliš banální a chybí jim větší a širší analýza. Například když si rezistentní strategii proti komodifikaci spojuje jen s darováním výpěstků a vařením společného jídla.

Celkové hodnocení:

Navzdory zmíněným nedostatkům Jiří Hofman prokázala vzhled do problematiky, naznačil, že si osvojil způsob akademické a samostatné práce. Práce však neobsahuje příliš odborné zahraniční literatury. Zvolené téma považuji za velice zajímavé, vysoce aktuální. Práce je psaná pěkným kultivovaným, čtivým, přitom ale odborným stylem. Autor naznačil, že si osvojil základy metodologii, ale i schopnost vědecké analýzy a určitého abstraktního myšlení. Naznačil, že v případě kdyby si na dokončení nechal více času, mohlo se jednat o zajímavou práci, takhle se však jedná o polotovar, který je na hraně obhajitelnosti.

Předkládanou práci navzdory výtkám doporučuji k obhajobě a hodnotím ji **dobře**, v bodovém rozmezí 6 – 9 bodů.

V Praze, 26. srpna 2015

Mgr. et Mgr. Arnošt Novák, Ph.D.